

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ပါရမီဖြည့်လမ်း

အောင်မြတ်သာနှင့်ပါရမီဖြည့်လမ်း

"ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်"

"ခွပ် ခွပ်"

သစ်သားတုံးကို တစ်ခုခုနဲ့ထွင်းထုလိုက်တဲ့အသံက လူနေထူထပ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခု အတွင်းကနေ စည်းချက်မှန်မှန် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

"ကိုဝင်းမောင် ရှင့်ကိုမနေ့က လာအပ်ထားတဲ့ စရန်ငွေတွေ ဘယ်မလဲ"

အိမ်ထဲကနေ ဆံပင်ကိုတစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ ထွက်လာတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူ စကားကြောင့် ကိုဝင်းမောင် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ရပ်လိုက်ပြီး

"ဘယ်ကစရန်ငွေလဲ မနေ့က လာမပေးပါဘူး"

"ဘာလို့မပေးရမှာလဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေတွေထုတ်လိုက်တာ ကျုပ်မြင် ပါတယ်"

"အာ စရန်ပေးမလို့ဆိုတာဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာတဲ့အသားက ရုတ်တရက်ရှာလို့မှ မရတာ စရန်ယူထားပြီး ရှာမတွေ့ရင် မျက်နှာပျက်စရာ ကြီး ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"ဪ မျက်နှာပျက်စရာမဖြစ်အောင် ရှင်က လိုက်ရှာပေးရမှာပေါ့ တကတဲတော် အိမ်မှာရှိတဲ့ သားသမီးတွေကို ကျွေးဖို့ စားစရာမရှိတာ တောင် သူတော်ကောင်း လုပ်ချင်နေသေးတယ်"

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောဆိုပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ကိုဝင်းမောင် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်မိ

တယ်။

ကိုဝင်းမောင်က အသက်၁၇နှစ်မှာ အိမ်ကသဘောမတူတဲ့သူတဲ့ယူလို့ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံထားရတဲ့သူတစ်ယောက်။ ယူမိတဲ့မိန်းမက လည်း အစကဟုတ်မလိုလို ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ရှာသမျှဖွေ သမျှကို မစုဆောင်းတတ်ပဲ သုံးဖြုန်းနေတာကြောင့် ဘယ်လောက် အလုပ် လုပ်လုပ် ငွေကတော့ အမြဲတမ်း ပြတ်လပ်နေတတ်တယ်။ ဒီကြားထဲ လူမ မယ်ကလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ကလည်း ရှိသေးဆိုတော့ နေရောညပါ အလုပ်လုပ်မှ မိသားစုစားဝတ်နေရေး ပြေလည်နိုင်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေခဲ့ တယ်။

ကိုဝင်းမောင်ရဲ့ မျိုးရိုးက ပန်းပုပညာရှင်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် ငယ်စဉ်ထဲက ထိတွေ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ ပန်းပုပညာနဲ့ မိသားစုကိုရှာကျွေးရင်း မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ ဆူသမျှဆဲသမျှကို သည်းညည်းခံပြီး နေလာခဲ့တာ အိမ်ထောင်သက် ရှစ်နှစ် အတွင်းတောင် ရောက်လာပါကောလား။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မိဘဖြစ်သူဆီ အရင်းအနှီးလေးတောင်းပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ပြောပေမဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ ကိုဝင်းမောင်ကတော့ မိဘတွေကို အပူအကပ်ချင်ဘူး၊ ငါလုပ်ခဲ့ တဲ့အလုပ်ကို ငါကိုယ်တိုင် ပြည့်စုံအောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်။ တကယ်တော့ ကိုဝင်းမောင်ဖြစ်ချင်တာက ရဟန်းအဖြစ် ခံယူဖို့ပဲ။ ဒီကိစ္စကလည်း ဇနီး၊သားသမီးတွေရဲ့မျက်နှာကြောင့် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် ရှိသမျှအလုပ်တွေကို တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှာကြံလုပ်ရင်း တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့တယ်။

တစ်ညမှာတော့ ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုကို ကိုဝင်းမောင် မြင်မက်ခဲ့ တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လူတွေနေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာလုံးကြီးက သူ့ရဲ့ခြေဖဝါး

အောက်မှာ ဖန်ဂေါ်လီအရွယ်လောက်သာ ရှိနေပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေတဲ့ သူတွေက လက်အုပ်ချီပြီး ရှိခိုး နေကြတယ်။ ဒီအိပ်မက်ကိုမြင်မက်ပြီးထဲက ကိုဝင်းမောင်တစ်ယောက် ရဟန်းဝတ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တာ အစားအသောက်က အစ၊ အိပ်ရေးကအထိ ပျက်လာခဲ့တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူကတော့ နေရင်းထိုင်ရင် တမိုင်မိုင်တထွေထွေဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး

"တော်က ဘာတွေလုပ်နေရလို့ ဒီလောက် မှိုင်တွေနေရတာလဲ၊ အလုပ် လုပ်လားဆိုတော့လည်း ဟုတ်တိပတ်တိမလုပ်၊ ဆန်အိုးထဲကမှာ ဆန်က ကုန်တော့မယ်၊ ဝယ်စရာပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး။ ညနေမှ ပိုက်ဆံမရဘူးဆို ရင် တစ်အိမ်လုံး ဗိုက်မှောက် ရေသောက်နေကြတာပေါ့"

ခပ်ထွေထွေ ပြောလိုက်တဲ့ မိန်းမဖြစ်သူစကားကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ ငိုနေ တဲ့ ကိုဝင်းမောင် တစ်ယောက် လုံချည်ကိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး

"ငါ့ရစရာရှိတဲ့ပန်းပုဖိုးတွေသွားတောင်းမလို့ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ပိုက်ဆံရလာရင် အိမ်အတွက် ဆန်ဝယ်လာခဲ့မယ်"လို့ပြောပြီး လမ်းထိပ် ဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ပန်းပုဖိုးလည်းရစရာရှိတာမဟုတ်၊ အိမ်မှာနေရင် မိန်းမ ဖြစ်သူရဲ့စကားသံကြောင့် ရန်ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက် ထွက်လာရခြင်းပဲဖြစ် တယ်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ မြင်းလှည်းဂိတ်မှာ လူတွေစုရုံးစုရုံးဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဘာများဖြစ်လဲဆိုပြီး သွားကြည့်လိုက်တော့ သူနဲ့အသက်မတိမ်း မ ယိမ်းအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကို ယပ်တောင်သဖွယ် ယပ်ခတ်ရင်း

"ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မှန်အောင်ဖြေနိုင်ရင် ဟောဒီက ငွေစက္ကူတစ်

ရွက်ရမယ်ဗျာ၊ ဒီခေတ်ဒီကာလကြီးမှာ မေးခွန်းသုံးခုလောက်မှန်အောင်
ဖြေနိုင်ရုံနဲ့ ဆန်တစ်အိမ်စာတန်ကြေးရှိတဲ့ ငွေကိုရမှာနော်... ဘယ်သူများ
စိတ်ဝင်စားကြလဲ"

"ကျုပ်ဖြေမယ်ဗျာ..."

မြင်းလှည်းသမားကိုဘအိုက လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး လူငယ်အရှေ့
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဟုတ်ပြီ ဦးလေးက ဖြေမယ်ဆိုတော့လည်း ကျုပ်ကမေးရတာပေါ့.....ဒါနဲ့
ဦးလေးက ဗုဒ္ဓဘာသာ လား"

"ဒါပေါ့ကွ ငယ်စဉ်ထဲက မိရိုးဖလာကိုးကွယ်လာတာ.. ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်
ဗျ"

"ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် ကျုပ်မေးပြီ.... ရဟန္တာတိုင်းက ဈာန်ပျံ့နိုင်လား"

"ဟဟဟ ကောင်လေး မင်းပိုက်ဆံ ငါ့ပေးတော့ ... ဒီလောက်လွယ်တဲ့
မေးခွန်းကို ကလေးတောင် ဖြေနိုင်တယ်။ ရဟန္တာတိုင်းက ဈာန်ပျံ့နိုင်တာ
ပေါ့။ ဈာန်ပျံ့နိုင်လို့ ရဟန္တာဖြစ်နေတာလေ"

ဦးဘအိုက အောင်နိုင်သူတို့ရဲ့လေသံနဲ့ ပြောပြီး လူငယ်ဆီက ငွေစက္ကူကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

"မှားတယ်ဦးလေး ဒါကြောင့် ဒီငွေကို ကျုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး"

လူငယ်ရဲ့အဖြေကြောင့် ဦးဘအို ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်သွားပြီး

"မှားတယ်ဆိုရင် သက်သေပြလေ ဘယ်မလဲသက်သေ"

"ဦးလေးတို့နားလည်အောင်ပြောရရင် အခုခေတ် ကလေးတွေ အစိုးရ
အထက်တန်းစာမေးပွဲ ကိုဖြေဆိုကြတယ်ဗျာ အဲဒီထဲမှာ ရိုးရိုးအောင်မြင်တဲ့
သူရှိသလို၊ အမှတ်တွေများပြီး ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်မြင်ကြတဲ့သူတွေလည်းရှိ

တယ်။ ရဟန္တာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲဗျ... သမထကနေ ဝိပဿနာကိုကူးပြီး ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ဈာန်ပျံ့နိုင်တဲ့အစွမ်းတွေရှိကြတယ်... သူတို့ကတော့ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တဲ့သဘောပေါ့။ ဝိပဿနာကနေပဲ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာတွေကတော့ ဈာန်မပျံ့နိုင်ကြဘူး.. သူတို့ကတော့ ရိုးရိုး အောင်မြင်တဲ့သဘော... ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဦးလေး လက်ခံပြီလား"

လေသံအေးအေးနဲ့ တစ်လုံချင်းရှင်းပြနေတဲ့ လူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ကိုဝင်းမောင် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲကနေလည်း တကယ်တော်တဲ့ လူဆိုပြီး ချီးကျူးလိုက်တဲ့အချိန်

"ဟိုမှာရပ်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီး မေးခွန်းလေးတွေ ဝင်မဖြေချင်ဘူးလား"

ကိုဝင်းမောင်က သူ့ကိုကြည့်ပြီးမေးလိုက်တဲ့ လူငယ်ရဲ့စကားကြောင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

"ကျုပ်က ဗဟုသုတနည်းတော့ ဖြေနိုင်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ"

"ဟောဟော ခင်ဗျားက စစ်မရောက်ခင်ထဲက မြားကုန်နေတာပဲ... လာဖြေစမ်းပါဗျာ ဒီငွေတွေကို ယူနိုင်မယ့်သူ အခုထိမရှိသေးဘူးနော်"

ငွေဆိုတဲ့စကားကြောင့် အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ကလေးဖြစ်သူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်မြင် ယောင်မိပြီး

"ဒါဖြင့်လည်း ဖြေမယ်ဗျာ.... ရတာမရတာက တစ်ပိုင်းပေါ့"

ကိုဝင်းမောင်လည်း လူငယ်အရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

"ကဲ.. မေးတော့ဗျာ"

"ဟုတ်ပြီ ဒီကအစ်ကိုကြီးနာမည်က..."

"ဪ ကျုပ်နာမည် ဝင်းမောင်ပါ"

"ကိုဝင်းမောင် ပရိတ်တွေဘာတွေ ရွတ်ဖူးလား"

"အင်း ငယ်ငယ်က မိဘတွေသင်ပေးလို့တော့ ရွတ်ဖူးတယ် ပရိတ်ကြီးဘာသုတ်ထဲက အကြောင်းတွေများ မေးမလို့လား....."

"ဒါဖြင့် ကျုပ်မေးပြီဗျာ ပရိတ်ရွတ်သူပြည့်စုံရမယ့်အင်္ဂါဘယ်နှပါးရှိလဲ"

လူငယ်စကားကြောင့် ကိုဝင်းမောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်တဲ့အချိန် မနေ့က အိမ်မှာထိုင်နေတာပျင်းတာနဲ့ အငယ်မလေးဆော့နေတဲ့ ပရိတ်ကြီးဘာသုတ်စာအုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်မိတဲ့အတွေးက ရုတ်တရက် ဝင်လာခဲ့တယ်။

"ကျုပ်သိတယ် ကျုပ်သိတယ် ဒါပေမဲ့ အပြည့်အစုံတော့မရဘူးနော်... ပရိတ်ရွတ်သူပြည့်စုံရမယ့်အင်္ဂါက သုံးပါးရှိတယ်။ အတိုချုပ်ပြောရရင် ရွတ်ဆိုသမျှစာလုံးတွေကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပီပြင်အောင်ရွတ်ဆိုဖို့ရယ်၊ ကိုယ်ရွတ်ဖတ်တဲ့ပရိတ်တော်ကို ယုံကြည်ရမယ် ဆိုတာရယ်၊ နောက်တစ်ချက်က .... နောက်တစ်ချက်က....."

ကိုဝင်းမောင် နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကို မေ့နေတဲ့အတွက် စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်

"ကိုယ်ရွတ်ဖတ်တဲ့ ပရိတ်တရားတော်ကို ကြားနာတဲ့သူတွေအပေါ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ အပြည့်အဝထားရမယ်၊ လာဘ်လာဘကို မငဲ့ကွက်ပဲ ရွတ်ဖတ်ရမယ်တဲ့"

လူငယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ကိုဝင်းမောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အဲဒီအတိုင်းပဲ.... ကျုပ်ဖြေတာ အဲဒီတစ်ချက် လိုသွားတယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျားအဖြေက မှန်ပါတယ်... ကျုပ်က ဘယ်နှပါးရှိလဲပဲပြောတာ၊ ခင်ဗျားက သိတဲ့အချက် နှစ်ချက်ကိုပါ ဖြေနိုင်တဲ့အတွက် ဒီဆုငွေကို ခင်ဗျား

ရပါတယ်"

လူငယ်ရဲ့စကားကြောင့် ဘေးမှာရပ်ကြည့်နေတဲ့သူတွေဆီကနေ "ဝေး"ခနဲ အော်တဲ့အသံတွေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကိုဝင်းမောင်လည်း လူငယ်ပေးတဲ့ ငွေကိုဝမ်းသာအားရနဲ့ယူပြီး မြင်းလှည်းဂိတ်နားမှာရှိတဲ့ စတိုးဆိုင်ကနေ ဆန်လေးပြည်ဝယ်ကာ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုးပြီး ဆီမပါဆားမပါကြော် ထားတဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ထမင်းစားကာ ထိုင်နေရင်း ညနေက အဖြစ် အပျက်တွေကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်။

"ကိုဝင်းမောင်....."

"ဟေ ဘာတုန်း"

"နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ဘေးအိမ်က ဒေါ်ရင်မြ မြေးလေးတွေ ရှင်ပြုဖို့ရှိ တယ်တဲ့... အဲဒါ ကျုပ် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားဖိုးလေးရှာပေးပါဦး"

"ဟ ဟိုတစ်လကပဲ တစ်စုံချုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါက ....."

"အေအေ ငါကြံဖန်လိုက်ပါဦးမယ် ... ရရင်တော့ ဝယ်ပေးမယ်။ အခုတစ် လော အပ်ထည်တွေ မလာတာနင်သိသားနဲ့"

"ရှင်က ယောက်ျားပဲ ကြံဖန်ကြည့်ပေါ့"

မကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့ပြောပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကိုကြည့် ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်မိတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ညကကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းကို ဆီနဲ့ ဆားနဲ့နယ်ဖတ် စားသောက်ပြီး အလုပ်ရလို့ရငြား လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာခဲ့ လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ မြင်းလှည်း ဂိတ်က လူသူတစ်ယောက်မှမရှိပဲ

ရှင်းလင်းနေတာမြင်တော့

"ဒီနေ့ ဂိတ်ကလူတွေ ဘယ်များသွားကြပါလိမ့် ... ထူးဆန်းနေပါလား"

ကိုဝင်းမောင်စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်ပြီး ဂိတ်ထဲဝင်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မျက်နှာကိုယပ်တောင်နဲ့ဖုံးပြီး အိပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဘာလဲ မိန်းမက ဝမ်းဆက်ဖိုး ရှာခိုင်းလိုက်လို့ ဒီရောက်လာတာလား"

အိပ်နေတဲ့လူဆီကနေ ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ မနေ့က သူ့ကို မေးခွန်း မေးတဲ့လူဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရတယ်။

"ကိုယ့်လူက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ"

"သိဆို ခင်ဗျားမလာခင်ကပဲ ဟိုနားက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ခင်ဗျားမိန်းမက ပိတ်စလာကြည့် သွားတယ်လေ.... အခုခင်ဗျားကိုမြင်တော့ မျက်နှာက မသာမယာနဲ့ဆိုတော့ ဒီကိစ္စပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတာဗျ"

"ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူရေ ကျုပ်ဖြင့် ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် အဆင်မပြေတော့ အိမ်က မိသားစု ကိုလည်း သနားလှပြီ"

ကိုဝင်းမောင်စကားကြောင့် အိပ်နေတဲ့လူငယ်က ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်လို့လား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ ဒီအချိန် ကျုပ်ထီများပေါက်လို့ကတော့ ရသမျှငွေတွေ အားလုံး မိန်းမကိုပေးပြီး ဘုန်းကြီးသွားဝတ်လိုက်မှာ"

"ဟားဟားဟား ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူပဲ... လောလောဆယ် ထီထိုးဖို့တောင် ပိုက်ဆံ မရှိဘူးမဟုတ်လား"

"ဟက်ဟက် အေးဗျာ ... ကျုပ်အဖြစ်က ထီမထိုးပဲ ထီပေါက်ချင်တဲ့လူလို ဖြစ်နေတာဗျ"

"ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ဗျာ... ရော့ ဒီငွေကိုယူသွား ဟိုမှာ စက်ဘီးနဲ့ထိရောင်းနေတဲ့ အဘိုးကြီးကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား.. သူ့ဆီက နေ ထိသွားထိုးဗျာ"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားက မနေ့ကလည်း ကျုပ်ကိုပိုက်ဆံပေးတယ်၊ အခုလည်း ထိထိုးဖို့ငွေပေးပြန်ပြီ.. ကျုပ်မယူပါရစေနဲ့ဗျာ"

"ဪ ခင်ဗျားနဲ့တော့ခက်နေပြီ ... ခင်ဗျားပဲပြောတော့ ထိပေါက်ချင် တယ်ဆို"

"အင်းလေ"

"ဒါဖြင့် စကားမများပဲ သွားထိုးဗျာ။ ပေါက်ရင်တော့ ခင်ဗျားကတိအတိုင်း တောထွက်ဖို့ ပြင်ထား"

ကိုဝင်းမောင်လည်း လူငယ်ပေးတဲ့ ငွေစက္ကူကိုယူပြီး ထီသည်အဘိုးကြီး ဆီကနေ နှစ်စောင်တွဲ ထိတစ်စောင်ထိုးလာခဲ့ပြီး ပြန်လာတော့ မြင်းလှည်း ဂိတ်မှာ အိပ်နေတဲ့ လူငယ်ကို မတွေ့ရတော့တာကြောင့်

"အခုပဲရှိနေပြီး ဘယ်ကိုထွက်သွားပြန်လဲမသိဘူး" ဆိုပြီးရေရွတ်ကာ အိမ် ကိုပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမဖြစ်သူက ထီစာရွက်ကိုမြင်ပြီး

"ထီကျတော့ ထိုးဖို့ပိုက်ဆံရှိတယ်။ ဟင်းစားကုန်နေတာကျတော့ ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး" စသဖြင့် ဆူပူသောင်းကျန်းပါလေရော။ ကိုဝင်းမောင် လည်း ပြန်မပြောတဲ့ထုံးနှလုံးမူပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ် မှာယပ်တောင်လေး တ ဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး မှေးလိုက်တာ တစ်ရေးထဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်လောက်ရောက်တော့

"ဝင်းမောင်ရေ ဝင်းမောင် .... "ဆိုတဲ့အသံကြောင့် အိမ်ထဲကနေ ထွက်

ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းလှည်းသမားကိုဘအို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

"ကိုဘအို ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မင်း.... မင်း... မင်းမိန်းမ လမ်းမအလယ်မှာ အော်ငိုနေလို့ကွ"

ကိုဘအိုစကားကြောင့် ဝင်းမောင် ကမန်းကတန်း လမ်းထိပ် ထွက်ကြည့် လိုက်တော့ မြေကြီးပေါ်လူးလိမ့်ပြီး အော်ငိုနေတဲ့မိန်းမဖြစ်သူကို မြင်လိုက် ရတယ်။

"မိန်းမ မိန်းမ ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲလို့"

"ကိုဝင်းမောင်ရယ် ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ .. ခွင့်လွှတ်ပါ.."

"ဪ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ"

"ကျွန်မလေ ဟင်းစားမရှိလို့ မနေ့ညက ရှင်ထိုးလာတဲ့ ထီစာရွက်ကို မလှ သန်းဆီမှာ သွားရောင်းလိုက်တာ အခု အဲဒီထီစာရွက်က သိန်းဆုကြီးပေါက် လို့တဲ့ အဟီးဟီး"

မိန်းမဖြစ်သူစကားကြောင့် ဝင်းမောင် အရပ်ကြိုးပြတ်သလိုဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ယူကျုံးမရဖြစ်ပေမဲ့ ရောင်းစားထားပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘာမှလုပ်မရမှန်းသိနေတော့။

"ကဲကဲ မင်းလည်း ကြံရာမရဖြစ်လို့ လုပ်လိုက်မိတာပဲ အိမ်ပြန်ကြ ရအောင် လမ်းလယ်ကောင်မှာ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ ရှက်စရာကြီးပါ ကွာ"

ဝင်းမောင်က မိန်းမဖြစ်သူကို တွဲပြီး အိမ်ကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အိမ် ရောက်တော့ လေသံ အေးအေးနဲ့

"နင်လည်း နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား ဒီတော့ ငါလည်း ငါ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်"

"ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ငါ ငါ ဘုန်းကြီး သွားဝတ်တော့မယ်...."

"ရှင် တကယ်ကြီးပြောနေတာလား ရှင်ထွက်သွားရင် ကျွန်မတို့မိသားစု ကို ဘယ်သူကျွေးမွေး တော့မလဲ အဟီးဟီး"

မိန်းမဖြစ်သူက ရင်ဘတ်စည်တီးပြီး ငိုယိုနေတဲ့အချိန်

"ဒီအိမ်က ကိုဝင်းမောင်တို့အိမ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူများလဲ"

"မနေ့က ခင်ဗျားကို ထိရောင်းပေးလိုက်တဲ့သူပါ"

ထိရောင်းပေးသူဆိုတဲ့အသံကြောင့် ဝင်းမောင် အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာပြီး

"ကျုပ်ထိုးထားတဲ့ ထိပေါက်တယ်ဆိုပြီး လာပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ ကျုပ်ဖြင့်မယုံနိုင်အောင်ပဲဗျို့ ခင်ဗျားထိုးထားတဲ့ထိက ဆု အမြင့်ဆုံးထဲ ပါသွားတာ"

"ဟူး ဦးလေး အဲဒီထိက ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး မနေ့ညက ကျွန် တော့်မိန်းမက မလှသန်းဆီမှာ သွားရောင်းစားပြီပြီ သူ့ဆီမှယူပြီး သူ့ကိုပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ"

ဝင်းမောင်က စိတ်မကောင်းတဲ့လေသံနဲ့ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့အလုပ်

"ဟေ့ကောင်လေး မင်းထိုးထားတာ ထိဘယ်နှစောင်လဲ"

"နှစ်စောင်လေ ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မလှသန်းဆီမှာရှိတာက တစ်စောင်ပဲလေ... သူ့မှာရှိတဲ့ထိစာရွက်က သိန်းဆူအသေးပဲ ပေါက်တာ။ နောက်တစ်စောင်ကမှ အမြင့်ဆုံးဆုပေါက် တာကွ"

ထီသည်အဘိုးကြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဝင်းမောင် မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားပြီး

"မနေ့က ငါ့အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ထီနှစ်စောင်....."

ကမန်းကတန်းနဲ့ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို စမ်းကြည့်
လိုက်ရာ အိတ်ကပ်ထောင့်အစွန်းမှာကပ်နေတဲ့ ထီစာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။

"ဦးလေး ဦးလေး ဒါဆို ကျွန်တော်ထိုးထားတဲ့ ထီနှစ်စောင်လုံးက ဆုကြီး
ပေါက်တာပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ ငါတူရာ ... မင်းလောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ငါတစ်ခါမှမမြင်
ဖူးဘူး နောက်နေ့ ဆုကြေးငွေထုတ်ဖို့ ထီဆိုင်က တာဝန်ရှိသူတွေ မင်းဆီ
လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါကလာပြောပြတာ"

"ဟာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးရယ်....."

ထီသည်ဦးလေးကြီးပြန်သွားတော့ မိန်းမဖြစ်သူက မှီရတဲ့မျက်နှာနဲ့

"ကျွန်မတို့ ထီပေါက်ပြီပေါ့နော် ဝမ်းသာလိုက်တာ.... ညကမှောင်ကမည်း
မည်းနဲ့မို့ ထီကတစ်စောင်ပဲ ပါသွားတာဖြစ်မယ် ကံကြီးပေလို့... ဘုရားမပေ
လို့သာပဲ"

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ဝင်း
မောင် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချကာ

"မိန်းမ ဒီလောက်ဆိုရင် ငါဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ လုံလောက်ပြီမဟုတ်လား"

"အို မဟုတ်တာ ကျုပ်တို့ချမ်းသာပြီလေ ရှင်လည်း အေးအေးလူလူ
ထိုင်စားလို့ရနေတာကို ဘာကြောင့် ဘုန်းကြီးဝတ်ဦးမှာလဲ"

"ဒီမယ် မိန်းမ အခုရမယ့် ငွေတွေအားလုံးကိုယူပြီး မင်းတို့မိသားစု ပျော်

ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်ကြပါ ငါ့ကိုတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ခွင့်ပေးပါ"

ဝင်းမောင်စကားကို မိန်းမဖြစ်သူက တစ်ခါနှစ်ခါလောက်အထိ တားပေမဲ့
နောက်ဆုံးမှာတော့

"ရှင်ဝတ်ချင်သပဆိုလဲဝတ်လေ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ဝတ်မှာလဲ"

"မနက်ဖြန် ငါသွားဝတ်မယ် မင်းကတော့ ငွေထုတ်ပေးမယ့် လူကြီးတွေနဲ့
လိုက်သွားလိုက်ပါ"

"ဒါဖြင့်လည်း ရှင့်သဘောပဲ စည်းစိမ်ကိုမှမခံစားချင်တာ ဝတ်ပေါ့ ဝတ်
ဝတ်.... တစ်သက်လုံးသာ ဝတ်"

***